

diffícil al Pakistan. No ho vam aconseguir. Ho vam tornar a provar el 1977, i tampoc.

Llavors encara no era geòleg, perquè vostè va estudiar la carrera de gran.

Era tècnic electrònic a Televisió Espanyola, que em va permetre treballar i casar-me, però tenia altres inquietuds. Em vaig apuntar a Geologia molt tímidament i vaig fer la carrera de mica en mica i amb interrupcions. Quan vaig acabar, em van donar una beca i vaig decidir seguir el camí de carrera universitària. El primer contracte a la universitat el vaig tenir el 1982, quan ja era granadet.

El mateix any de l'Everest!

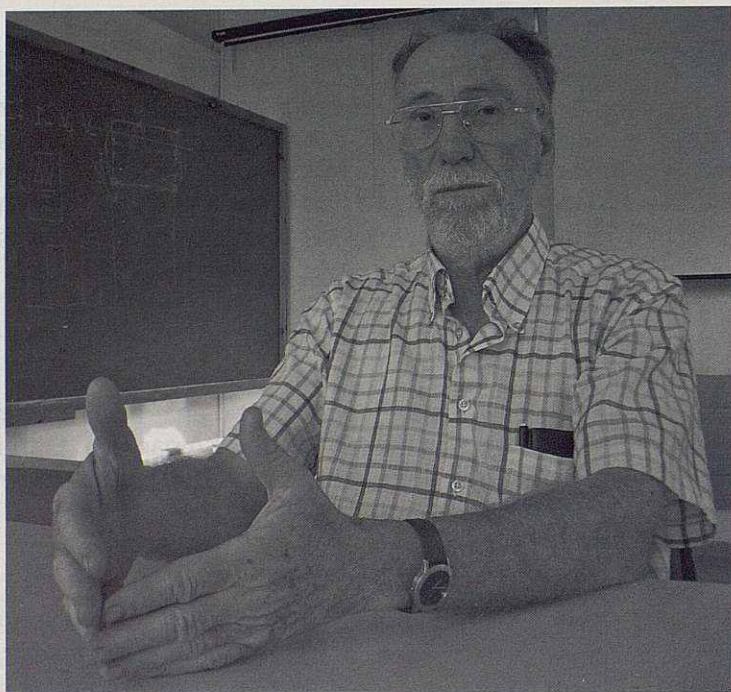
Sí. Quan vaig saber que es muntava una expedició a l'Everest vaig presentar la meva candidatura. Jo ja tenia experiència i en cotes relativament altes, i el director tècnic, Josep Manel Anglada, em coneixia del Pakistan. L'Everest per mi va ser el final d'una etapa més alpina.

I el principi de l'etapa de geòleg.

I de professor. Acabada la tesi, sobre les serres de Llevant de Mallorca, a dos companys de la facultat se'ls va acudir intentar anar a l'Antàrtida. En concret, a l'illa de Livingston, a la punta de la península antàrtica, on des del 1988 hi havia una base espanyola. He estat a l'Antàrtida? Sí, cinc vegades, però és com algú que ha estat a Gibraltar i diu que ha estat a Europa.

Com és viure a l'Antàrtida?

El clima és dolent: fa vent i mal temps. Hi anàvem a l'estiu, i no feia un fred excessiu, però humitat sí:

Sàbat ensenya de geodinàmica interna a la Facultat de Geologia, a Barcelona.

com si estiguessis dins una nevera. A més sempre hi fa boira, i per bellugar-te per allà...

No deu ser fàcil.

De fet els meus companys em van venir a buscar més com a alpinista que com a geòleg, perquè en un país tot cobert de glaç s'hi ha de circular amb piolets, cordes, grampons... Les glaceres tenen esquerdes i s'han de conèixer les tècniques alpines.

Com va ser el primer viatge?

No sabíem gaire on anàvem! La Marta Estrada de Granollers, biòloga, ens va explicar on era l'illa i quin aspecte tenia. Després vam fer un viatge llampec a Cambridge a buscar fotos aèries, un mapa topogràfic i un de geològic... El primer any va ser una exploració.

Quina recerca van fer en les campanyes següents?

Vam començar interessant-nos molt per les roques, és a dir, per l'origen de l'illa, i després per com aquestes roques s'havien erosionat i l'illa havia adquirit el relleu que té ara. Això ens va dur a les glaceres, l'agent erosiu més important. Vam estudiar si es feien grans o petites, a quina velocitat es movia el gel, quin gruix tenia...

Després de l'Antàrtida va venir Xile.

A l'Antàrtida la feina rendeix molt poc perquè la feina principal és sobreviure. En canvi als Andes he treballat fent una transversal, des de l'oceà xilè a les planúries de l'Argentina, i és un lloc per on et desplaces amb facilitat, treballes molt, ningú t'empipa, la logística és fàcil. Hi ha molt desert: des de nivell del mar fins a 6.000 metres no hi ha ni un arbre!

I pedra la que vulguis!

Tota per a tu! Pràcticament no hi ha pobles; tot són mines: de coure, or, plata, liti... Hi hem fet geologia bàsica: quines roques i sediments hi ha, com es relacionen, com s'han generat...

La seva especialitat són les roques sedimentàries.

Sí, les que es formen per la sedimentació de capes. Hi ha dos tipus més de roques: les ígnies, que són les que en algun moment han estat foses (les que surten dels volcans, per exemple, però també els granits) i les metamòrfiques, que resulten de roques preexistents, sobretot escalfant-se. El fang seria l'equivalent a la roca sedimentària i la ceràmica seria una roca metamòrfica.

Com és Catalunya geològicament?

Catalunya no seria la que és amb una altra geologia. Que siguem "territori de pas" i més oberts a Europa que la resta d'ibèrics és per l'evolució geològica recent, que ha generat corredors de